

А пъкъ Добри, се замисленъ,
На срѣдъ моста доди,
Поглѣда му начумеренъ,
Мъркѣ-тъ извади.
Ипусна ѣмъ, на срѣдѣ-тъ,
Надъ водѣ-тъ право,
Клюмна малко съсъ главѣ-тъ :
— „Тѣй трѣба — нѣ, право...
Догдѣ това да издума —
Врѣвѣ-тъ да навие,
Зла вихрушка — нѣ издухѣ
И около ся вие.
Догдѣ Добри ся осѣти,
Догдѣ да съглѣда,
С' два-та крака, кѣт' да спеша,
Кѣто круша падна...
„Я тичайте, бе, дружино!
Единъ момѣкъ викна
„Масторѣ Добри падна страшно!
Кой чу сѣкій прѣпна.
Дотекохѣ сички момци,
Да видѣтъ, що стана,
Отъ тѣхъ двама, най юнаци,
Додохѣ дѣ падна.
Дигнахѣ го за рѣцѣ-тъ,
Правѣ да го исправѣтъ,
Достигнахѣ и малки-тъ —
Глѣдѣтъ и ся чудѣтъ.
„Вода!...“ рѣче единъ момѣкъ,
И вода-та доди.
Смѣкнахѣ му зърдавѣ кѣпакѣ,
Пенчо ся обади:
„Полѣйте го, що глѣдате?
На други-тъ рѣчи,
„На главѣ-тъ му налѣйте
„Да-но да ся свѣсти.
Полѣхѣ го и растрѣхѣ,
А Добри — ни думѣ ;